

Famnar av liv

HANNAH CARIN NOELIUS

HANNAH CARIN NOELIUS

Famnar av liv

– Kärlekens gåtfulla grenverk –

Ystad, 2017

Av samma författare

1999-2009

Sex böcker i ämnet själslig/andlig utveckling

Grace Bokförlag, Libris samt Artéa Förlag

2011

Vindens väg

En självbiografisk berättelse om feminin andlighet och helande

Grace Bokförlag, Åkersberga

2015

Ålskade Människa – Impressionistisk vägledning

En ömsint bok till människan, utifrån den livssyn som präglar

min terapeutiska gärning, Grace Bokförlag, Åkersberga

2016

Fallfrukt & Stjärnfall

En bok om att mogna; om tankar och känslor i ”tredje åldern”

Förlagshuset Siljans Måsar, Ystad

Förlagshuset Siljans Måsar

www.siljansmasar.com

info@siljansmasar.com

ISBN: 978-91-88097-45-3

© Hannah Carin Noelius, 2017

www.carinnoelius.se – carin@conspirito.se

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Omslagsfoto: Shutterstock/Elena Ray

Författarfoto: Åsa Deleau Wiklund

(Fotograf OzDeleau, www.ateljenvideonplan.se)

Tryck: ScandBook AB, Falun 2017

www.scandbook.se

Till Isa

*och till mina barn, barnbarn
samt de barnbarnsbarn som en dag kommer*

Med stor glädje överräcker jag
den här jubileumsboken till världen,
min tionde –
och förlagets hundra bok!

Tack fina Yvonne, Ann-Sofie, Frida och Gabriella
för kreativt systemskap
och stimulerande samarbete.

Tack till varje läsare,
som redan innan boken kom ut ville läsa den.

Åter igen, tack till min familj
som tåligt väntar ut min skapande process.

Hannah Carin

Långt före förnummen framtid

*Gå ut, du berättare av sagor
och grip vad ditt hjärta längtar efter.
Var inte rädd,
allt existerar
och allt är sant
och jorden är bara ett litet sandkorn
under våra fötter.*

William B Yeats

Så återvände jag till Medelhavet.

Varje gång jag kommer tillbaka hit anländer jag för första gången likväl som för den sista. Det vet hela mitt väsen. Varje gång jag vadar ut i det turkosblå havet känner min hud igen den lena sältan och den vänliga svalkan. Det är som en helig rit; att känna pånyttfödelsens fräschör och att samtidigt stå inför ett oåterkalleligt slut. Vem vill leva sitt liv för evigt?

Varje gång jag ser den gamla gumman som sitter i skuggan, på sin balkong mot gatan strax innan bageriet, tar jag in det momentana återseendet. I det ögonkastet finns både det första och det sista intrycket hyst. Någon gång när jag återvänder kommer hennes stol att stå tom. En dag passerar jag inte hennes balkong för att titta upp på henne. Ingen kan leva sitt liv för evigt.

Sådant är hela mitt liv, tänkte jag i dag, på väg från stranden i het eftermiddagssol. Vem jag än möter så är alltid vår första hälsningsfras lika närvarande som vårt sista farväl. Kanske är det melankolins grundton?

Jag ser tidens spår ristat i varje nu. På varje älskad strand

finns mitt första, såväl som mitt sista, fotsteg gömt i sanden. Fastän de likväl är bortsvepta av vinden. Överallt finns varsel om element som möttes. Vi kommer och går; passerar genom tider och platser. Vi passerar genom varandra; genom våra sjä-lars länder och genom våra kroppars riken.

Jag är mina kärlekars lämning.

I mina händer finns avtryck efter varje hand jag har hållit. I dem finns varje smekning bevarad. I mina armar finns varje älskad och varje sårad människa jag famnat. Varje vaggande rörelse är memorerad i min kropp. I mitt hjärta finns varje barn som lärde mig att älska villkorslöst. Varje vaggvisa som sjungits hörs ännu i min bröstorg. I min livmoder bär jag ännu dött-rarna jag födde. Mina läppar bär ännu varje bön jag har bett.

Min hud är brännmärkt av älskogens hetta. Len av den öm-het som värkte fram ur den smärta som hör livet till. I mina ögon vilar de själfulla blickarnas möte kvar.

I mina cellers minne gömmer sig kvinnors historia. Inom mig bär jag återstoder av upphöjda och beundrade kvinnor, men också av de förkastade och förnedrade. Ännu ekar ropen av varje lidelse och vart lidande i mitt väsen.

Att leva nu är att vara både smyckat tempel och tidlös ruin. Både ebb och flod. Både nöd och lust. Sådan vadar jag i med-vetandets ocean. Innesluten i ett tidlöst mysterium.

För första gången varje gång. För sista gången varje gång.
För evigt varje gång.

För alltid, är ett enda utsträckt nu i livets pendel. Ty, där kärleken sätts i rörelse återställs tiden. Jag är bara en reflektion, ett tillfälligt fragment av den kärlek som oscillerar runt jämviktens punkt – fridens centrum.

För alltid är nu. När jag en dag lämnar reser jag genom tiden tillbaka till det utsprungna.

Om tjugo år

*Var är livet vi förlorade när vi levde?
Var är visdomen vi förlorade i kunskapen?
Var är kunskapen vi förlorade i informationen?*

T S Eliot

*D*u kom.

I samma stund som du tyst kom smygande in under lindens vidsträckta grenverk, visste jag att tiden var kommen. Tiden att berätta.

Du satte dig alldeles intill mig på bänken. Drog upp ena benet tätt mot bröstkorgen med hälen på bänkens kant. Så där som bara unga kan göra. Sedan lutade du ditt huvud mot min axel. Jag lade min hand på din solvarma kind. Vi satt tysta länge. Jag ville inte föregå denna stillsamma stund när förbundet mellan våra själar kändes extra påtagligt. Jag ville inte förekomma din ännu omedvetna önskan och för mig finns inte längre något bråttom.

Som jag älskar dig, Annie, tänkte jag och kände ömhet värka i mitt hjärta. Jag vet att du kände orden i min hand. Du har alltid känt dig älskad av mig. Därför faller det sig naturligt att summera mina levnadsdagar med dig.

Det är så fint att berättelsen får börja här vid linden. Det är utblickens plats. Här vilar kärleken i mina händer medan jag kontemplerar livet. Som vanligt lät jag nu min blick glida ut

över min lilla trädgård, lyfta och snudda vid Sierra de Almiraras bergssluttningar. Vidare längs Nerjas strandlinje för att till sist låta min blick vila vid havets vy. Ännu var det några timmar kvar innan solen skulle kasta dagens sista eldröda strålar över land och hav. Och över våra liv.

»Kan du berätta för mig vad du tänker på när du sitter här i skuggan? Drömmer du om något eller längtar du hem?«

Du tittade oroligt på mig.

»För du bekymrar dig väl inte över något annat, hoppas jag?«

Någonstans inom mig visste jag att du outtalat undrade om jag är rädd för att dö.

»Oh, kära barn, jag har fått ett synligt liv och samtidigt lever jag många till. De finns här alldeles jämsides. Alldeles intill mig. Det fysiska och det icke-fysiska har alltid varit nästan en och samma sak för mig. Så jag känner mig rik på liv. Jag är fri att röra mig mellan olika världar. Jag kan komma och gå, resa hem och bort. Jag är både ung och gammal. Precis allt uppfylls, fastän jag inte alltid har kunnat eller vågat välja vad livet har erbjudit mig. Inte heller har jag kunnat förverkliga alla önskningar på det timliga planet«, sade jag och klappade mig på mina lår för att poängtera den fysiska verklighetens skepnad.

»Jag menar att jag inte har kunnat göra allt i den version som människor, så ofta, tror är det enda livet. Men det spelar ingen roll för den största rikedomens finns just i detta ögonblick; här med dig.«

Efter en liten paus svarade jag på din outtalade fråga.

»Vet du, jag bekymrar mig inte för jag är säker på att vi bara kan dö bort från det vi inte är. Resten, det vi är, lever vidare. Så varför rädas?«

Du lyfte ditt huvud och såg både häpen och rörd ut.

»Oh, mormor berätta. Berätta mer«, vädjade du, som om du lyssnade på en berättelse som ännu inte nått fram till ett lyckligt slut.

Du lutade dig åter mot min axel. I det ögonblicket blev din begäran en välkommen order. Du ska veta att du gav mig en dyrbar gåva. Den att bli lyssnad till medan jag summerar mitt liv. Jag har nog, innerst inne, väntat hela livet på att få berätta. Men väl medveten om att det krävs en speciell öppenhet för att kunna lyssna till verklighetssagor, som utspelar sig i olika världar och dimensioner, har jag bidat min tid. Tills nu. Tills du kom.

Och än mer, utöver allt detta, gav du mig utan att veta det en lång, lång tidsfrist. Ungefär som den unga, sagoberättande flickan i *Tusen och en natt* fick.

Du gav mig tid att sluta livets heliga cirklar.

Genom kärlekens gåtfulla grenverk får vi följa en mormor när hon ömsint ledsagar sin dotterdotter genom eoner av liv, för att låta den unga flickan ana kärlekens mysterium, möjligheternas oändliga rymd och tillvarons bärande kraft.

*Vad vill du att dina barn och barnbarn
ska ära efter dig?*

Famnar av liv öppnar en värld bortom den linjära tidens begränsningar, bortom det fysiska rummets, även bortom den fysiska kroppens. Vi färdas mellan sedan länge förfluten tid, ett här och nu, och en förnummen framtid för att så vidga vår uppfattning om tidens och livets förutsättningar. Det poetiskt vackra språket länkar tid, generationer, relationer, platser och händelser till varandra. Ordens budskap rycker i gamla livlinor, utmanar föreställningar, men inger hopp om att det finns en mening. Med allt. Och att det aldrig är för sent att läka.

*Vi ger så lite då vi ger av våra ägodelar.
Det är när vi ger av oss själva som vi verkligen ger.*

Följ med i berättelsen – mellan subtila tankesfärer och gränsöverskridande tankesprång – för att, om och om igen, söka vad kärleken söker; sig själv.

Livet är ett mysterium.
Välkommen att dela dina upplevelser:
hannahcarinmoelius.blogspot.com

ISBN 978-91-88097-45-3

 **Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**
www.siljansmasar.com

9 789188 097453